

F R A N C I S C A

Musel jsem opustit vdovin byt, abych se setkal s Aneddou. Nemohl jsem jí však nechat samotnou s mými penězi. Ne našel jsem v tom blbým bytě ani skulinku, kam je nenápadně schovat. Jakmile by ta stará běhna zůstala sama, stačilo by jí prošmejdít mé kufry a hnala by se do nejbližšího kasina rozfofrovat moje úspory. Hledal jsem nějaké řešení. Nakonec jsem zašel do lékárny blízko domu a do potravin a koupil kojeneckou láhev a fernet. Vdova se právě koupala. Ucpal jsem jí nos a strčil do pusy dvě tablety na spaní a dudlík.

„Cucej,“ přikázal jsem jí.

Pravděpodobně si myslela, že se jedná o další z mých hrátek. Vyděšeně poslechla. Nemohla se dočkat, až odejdu a nechám ji na pokoji. Posadil jsem se na okraj vany a zapálil dvě cigarety. Jednu jsem jí zasunul mezi rty.

„Ať tě ani nenapadne zvracet.“

Viděl jsem jí na očích, že má chuť vyslovit jednu ze svých obvyklých nepříjemných odpovědí, ale opanovala se. Myslím, že za tím stála spíš odevzdanost než strach. Počkal jsem asi deset minut. Aby se mi neutopila, vytáhl jsem špunt a voda začala odtékat.

„Až se vrátím, chci tě najít tady.“

„Nech mě jít do postele. Pěkně si zdřímnu. Takhle mokrá můžu něco chytnout.“

Povzdechl jsem. Na ústupky jsem neměl náladu. „Ne. Zůstaneš tady.“

Polda Ferruccio mi řekl, abych čekal u vchodu do McDonald's naproti hlavnímu nádraží. V ruce jsem pevně svíral kufřík s penězi. Se všemi. Mých třicet procent mi měl dát on. Postoj spíš šéfa gangu než policisty. Ale člověk začne jako rytíř na křížové výpravě a pak si časem zamaže ruce, srdce i mozek. Přijel ve Fiatu Brava. Vystrčil ruku z okýnka, aby mi pokynul, že si mám nasednout.

„Viděl jsi to v novinách?“ zeptal se mě se spokojeným výrazem.

Zavrtěl jsem hlavou.

„A v televizi?“ naléhal.

„Nekoukám na ni a noviny nečtu. Je mi to úplně u zadku.“

„Škoda. Operace měla velký ohlas a kolegové z Veneta nemohli ani pípnout. Poblahopřál mi osobně šéf policie.“

Okázale jsem přitakal. Anedda zaparkoval v boční ulici s malým provozem. Ukázal na kufřík. „Kolik toho je?“

„Poctivejch dvě stě.“

Zasáhl mě loktem do lícní kosti. Rozhodnou, přesnou a silnou ranou, zasazenou s přirozeností získanou tréninkem i praxí. Zamlžil se mi pohled a opřel jsem si čelo o palubní desku.

„Dověděl jsem se o podivných manévrech na jednom parkovišti v Mestre,“ zuřivě zasípěl. „Kdosi si tam puškou se zkrácenými hlavněmi držel od těla skupinku ksichtů a ze zadní části dodávky najednou vykukly holky šlapkovitého ražení a jako slepice se rozutekly všemi směry.“

Nemělo cenu zapírat. Anedda by to ze mě vytřískal. „Udělal jsem hovadinu.“

Znovu použil loket, aby mě zasáhl do ucha. Výslechová technika. Během své dlouhé a úctyhodné kariéry musel

zvalchovat pěknou řádku studentů a dělníků z extrémní levice. Došlo mi, že se potřebuje odreagovat a že je lepší držet hubu.

„Chtěl jsi mě podrazit, ale protože máš vyjebanou palici, hrozilo, že všechno posereš. Kdyby tě sebrali karabiniéri nebo finanční stráž, skončili jsme všichni v base.“

Vytáhl ze zapalování klíče od auta a šmikl mě do tváře. V tichosti jsem vytáhl kapesník a přiložil si ho na ránu. Sklopil jsem stínítko, prsty očistil zrcátko a prohlídl si řez. Několikacentimetrová tržná rána. Nic moc. Tak akorát, abychom si ujasnili současnou a budoucí povahu našeho vztahu.

„Potřebuješ za vyučenou,“ pokračoval polda klidnějším hlasem. „Místo třiceti dostaneš deset.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Dej mi třicet a já tě zapojím do kšeftu, který z tebe udělá boháče.“

„O co jde? Další rozprodej děvek ve velkém?“ odpověděl s výsměšným výrazem.

„Dodávka přepravující peníze.“

Zapálil si cigaretu. „Co to hodíš?“

„Miliardu určitě, pravděpodobně jednu a půl.“

„Poslouchám.“

„Chci třicet procent.“

„Dostaneš je, jen když mě ten návrh zaujme.“

Pověděl jsem mu všechno do posledního detailu.

„Co chceš ode mě?“ zeptal se nakonec. „Snad nebudeš požadovat, abych si natáhl přes hlavu punčochu.“

„Ovšemže ne,“ pohotově jsem odpálil. „Měl bys mi jenom zjistit, koho pro tu akci kontaktovat. Nepohybují se v těch kruzích. Přesněji, nechci se obracet na kriminálníky, které

jsem poznal v San Vittore. Vědí, co jsem zač, a beztak jim nevěřím; kdyby se něco nepovedlo, hned by začali zpívat.“

„Jen tohle?“

„Byla by tu ještě jedna drobnost, ta ale není nezbytná pro uskutečnění akce. Řekněme, že se hodí k tomu, aby se nás pak nemuselo tolik dělit.“

Ušklíbl se. „Kolik jich chceš oddělat?“

„Dva už jsou po smrti, ale zatím to nevědí. U ostatních se ještě musím rozhodnout. Myslel jsem, že bych je všechny svolal k dělení kořisti a... nadělil jim s tvou pomocí trochu olova.“

Tasil pistoli a zapíchl mi ji do boku. „Třeba se ti zamane zabít i mě.“

„Třeba napadlo totéž nás oba.“

Ferruccio zastrčil Berettu do pouzdra a změnil téma. „Takže chceš, abych ti opatřil zoufalce, lidi bez naděje.“

„Je to složité?“

Vyprskl smíchem. „Vůbec ne. Kdysi bývali vzácností, ale teď se prodávají na váhu. Tahle země se proměnila ve sloní hřbitov – všichni sem přicházejí umírat.“

Zvázněl a začal přepočítávat peníze. Strčil můj podíl do papírového sáčku a řekl mi, abych zmizel. Ozve se mi na mobil. Neptal se mě, kde bydlím. Buď to věděl, nebo ho to nezajímalo.

Mávl jsem si na taxi a nechal se vysadit dvě stě metrů od vdovina bytu. Zastihl jsem ji ještě v říši snů. Vyzdvihl jsem ji z vany a uložil na postel. Vrátil jsem se do koupelny, abych se prohlídl před zrcadlem. Lícní kost byla naběhlá a rána na tváři už nekrvácela. Prohrabal jsem skříňku a našel dezinfekci i náplasti. Zůstane mi znamení. Na pohotovosti by mi chi-

rurg mohl spojit okraje kůže několika stehy, jenže řez vypadal přesně jako to, čím skutečně byl – poznamenáním. Komplikacím je lepší se vyhýbat. Byt byl tichý a já zapadl do křesla, abych si vykouřil cigaretu. Musel jsem vyřešit problém s úkrytem svých úspor. Nemohl jsem vdovu uspávat pokaždé, když jsem šel ven. Prášky na spaní a fernetem bych ji zabil. Předčasně. Že musí zemřít, to jsem si myslel vždycky. Po loupeži jsem za sebou nemohl zanechat ústa připravená promluvit. V tu chvíli sice ještě nic nevěděla, ale byla příliš dlouho v kontaktu s podsvětím, než aby si mou přítomnost v Miláně nespojila s útokem na dodávku. Přepadení s lupem za miliardu a dvěma zabitými na asfaltu je zpráva, která neunikne pozornosti. Měl-li být Ciccio Sýrek odstraněn pro neurčitou možnost, že mu jednou vyklouzne jedno slůvko navíc, o vdově jsem už vůbec nepochyboval, že by promluvila. Ze msty. Z potěšení, že naposledy v životě vztyčí hlavu. Budu muset najít způsob, jak ji odstranit, aniž bych vzbudil podezření, sousedi si mě určitě všimli. Vstal jsem, začal chodit po bytě a hledat skříň. V jedné místnosti jsem objevil skříň příliš těžkou na to, aby ji ona sama dokázala přemístit. Vrátil jsem se do jejího pokoje a ujistil se, že spí. Rozdělil jsem peníze do balíčků, ty vložil do sáčků, v nichž se ukládají potraviny do mrazáku, a rýsovačky jsem je připevnil k zadní stěně skříně. Skříň jsem přitlačil ke zdi a překontroloval, že sáčky nejsou vidět. Nebyla to bůhvíjaká pokladnička, nic lepšího jsem však neměl k dispozici.

Převlékl jsem se. Vdova se probudila, ale předstírala, že spí, aby se mnou nemusela mít nic do činění.

„Jdu ven. Ty zůstaň doma a dívej se na televizi. I za to dostáváš zapláceno.“